

De Postrijder verschijnt s' dinsdags, s' donderdags en zaterdags.
Men schrijft in te Tongeren bij M. COLLE, boekdrukker uitgever van dit blad, groote markt, 51, en bij alle post-directeuren.
Alle toezending van brieven, annoucen, geld, enz., moet gefrankeerd zijn.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Het abonnement is bepaald op 7 fr. binnen de stree, 8 fr. buiten de stree.
Een halfjaarlijks 3 fr. 50 cent.
De afleveringen in per drinkgeld, 15 cent.
De reclamen, per drinkgeld 25 cent.

TONGEREN, DEN 12 OCTOBER.

Onze zoogezegde liberalen kunnen maar niet over hun hart krijgen dat de regering van Tongeren een reglement gemaakt heeft om de politie van het kerkhof te verzekeren. De gemeente raad heeft beslist dat het kerkhof op zulke wijze zal verdeeld worden dat er voor elken godsdienst een afzonderlijke plaats zal bewaard worden. Sterft er een jood, dan zal die jood op het kerkhof begraven worden op eene plaats die voor de joden zal bestemd blijven; sterft er een protestant, die protestant zal alweer betamelijk op het staatskerkhof begraven worden op een deel dat voor de protestanten zal worden behouden; sterft er nu een mensch die aan geen godsdienst behoort, een vrijdenker, zoo als zij zich noemen, die vrijgeest zal zoo wel als alle anderen op het staatskerkhof rusten, op eene plaats die voor de vrijgeesten alleen bewaard wordt. Maar sterft er iemand in den roomsch-katholijken godsdienst, zoo als het in Tongeren meestal het geval is, dan zal die mensch ook tusschen zijne geloofsgenoten begraven worden. De wet wil het zoo hebben en de gezonde rede zegt dat het niet anders kan zijn.

Wat willen nu onze liberale keffers? Zij vragen dat al de dooden naast malkander begraven worden zonder onderscheid van godsdienst. Naast het graf eener moeder, waar het weeskind komt nederknien, met gevouwen handen en de oogen omhoog geslagen, naast dat graf willen zij het graf maken van den godsverloochenaar waarop onze vrijdenkers ons geloof en onzen godsdienst zullen komen lasteren en bespotten. Zij die gedurende hun gansch leven niets willen te doen hebben met kruis of kerk, zij willen na hunne dood nergens anders begraven worden dan tusschen die godsdienstige christenen welke zij hun leven lang beschimd hebben. Het is hun niet genoeg van in hun leven de godsdienstige gevoelens onzer burgerij te bestrijden, na hunne dood willen zij nog dat hun graf diene tot eene belediging voor den christelijken burger die op het graf zijner overledene bloedverwanten komt bidden. Neen, heeren, de burgers van Tongeren zijn daarvan niet 'huis; zij houden nog te veel aan den godsdienst hunner voorvaders om zich te laten verleiden door eenige ongeschoren geloofspredikers die geen ander doel hebben dan den godsdienst onder het volk uit te roeien en zich op die wijze aangenaam te maken aan de uitdeelaars van plaatsjes. Want rechtuit gezegd, de plaatsjes

dat is de spil waarop de liberale haspel draait. Neemt de plaatsjes weg dan verdwijnt ook de liberale ijver. *Pas d'argent pas de suisse.*

Het is zoo zoet, een plaatsje van het gouvernement te bekomen! Dat ontslaat u van alle zorg. Het kost somtijds wel wat schande om er aan te geraken, maar wat is dat? Men steekt de schande in den zak en men behoudt het plaatsje. Het liberaal temperament is zoo gemaakt.

Onze liberaters laten geene gelegenheid voorbij gaan om uittevalen tegen den Paus. Alle dagen drukken zij den wensch uit van den troon van Pius IX te zien omver werpen en de revolutie in Italië te zien zegelpralen. Tot heden thans hebben wij geenen liberater gezien die genoeg goeden wil gehad heeft om naar Italië te vertrekken en Garibaldi gaan te helpen in zijne aanvallen tegen Roomen. Die jongens zijn goed om te keffen, maar als het er op aankomt om hun gedrag naar hunne woorden te regelen, dan zijn zij met geen honderd pond kaarsen te vinden en zij laten Garibaldi in de steek.

Vergelijkt nu daarbij het gedrag van die duizende katholieke jongelingen die hunne stad, hun dorp en hunne familie verlaten om zich ten dienste te stellen van den Paus. Die jongelingen hebben zoo veel maal lawijt niet gemaakt. Op den eersten oproep zijn zij naar Roomen vertrokken om hun leven, zoo het noodig is, voor de Kerk op te offeren. Met het geweer in de hand en den ransel op den rug, staan zij op de grenzen der pauzelijke straten, zij verstaan de eene na de andere de beelden van Garibaldi, zij vechten gelijk de leeuwen en de gansche wereld staat verbaasd van te zien dat de oude geoudfle liggerbenden der revolutie verslagen worden door die dappere jongelingen die nooit het vuur gezien hebben. Wat geeft aan die jeugdige zouaven den moed om zich voor de verdediging van Pius aan den dood bloot te stellen? En waarom vindt men ook tusschen onze liberaters geen enkel manschap om Garibaldi gaan bij te staan? Waarom? Dat is heel gemakkelijk te begrijpen.

De christene jongeling trekt naar Roomen en hij geeft zijn leven ten beste voor Kerk en Godsdienst omdat zijn hart brandt van geloof. De liberater blijft 't huis en hij laat Garibaldi haspelen, omdat het gemakkelijker is van neer te knielen voor dat gulden kalk waarvan wij verleden zaterdag spraken, dan de wapens te nemen om de revolutie te gaan bijstaan. Waren

er daar ginds plaatsjes te verdienen van rechter of van onderprefect van het een of ander republiek, dan zou de liberale ijver wel kunnen onstoken worden.

Wat mij het meest verwondert, zeide J. de Maistre, dat is de oude Paus die altijd terug komt: *ce qui m'étonne le plus c'est ce vieux pape qui revient toujours.* De Paus is de zwakste monark van de geheele wereld. Voor soldaten heeft hij niets anders dan eenige vrijwilligers. De sterkste vijanden hebben ten allen tijde getracht zijnen troon overhoop te werpen en die zwakke paus blijft maar altijd even gerust op zijnen troon zitten. Welke gedachte men ook over het politiek hebbe, men moet bekennen dat daar iets bovennatuurlijks in is. Is er een koning die met zulke zwakke legermacht gerust zou durven slapen? Neen. Is er ooit een koning geweest wien: troon zoo dikwijls door de wereldsche mogendheden bestormd werd? Nooit. Is er een koning geweest die ooit zulke machtige potentaten voor vijanden gehad heeft? Ook al niet. En nogtans de troon van den Paus is de oudste troon van de wereld. De machtigste troonen zijn het oudste boxen geworden; de zetel der opvolgers van Petrus is altijd staan gebleven en de opvolging der pausen maakt sedert achttien honderd jaren eene onafgebroken keten die de regering van Pius IX aan de regering van Petrus verbindt.

Heden is de revolutie weer bezig met plannen te maken tegen het pausdom. Zonder den profect willen te spelen kunnen wij voorspellen dat de troon van den Paus langer zal bestaan dan de italiaansche revolutie. De toekomst zal bewijzen of wij gelijk of ongelijk zullen gehad hebben.

Soldaten-spel.

De commissie ingesteld door het gouvernement om eene nieuwe inrichting van het belgisch leger te bereiden heeft haar werk voltrokken. Worden de voorstellen van de militaire commissie door de kamers aangenomen, dan zullen de Belgen de schoonste van hunne jaren overbrengen in het nutteloos en ongerijmd soldaten spel. Niemand zal er van vrij zijn dan degenen die rijk genoeg zijn om voor elk hunner kinderen een duizendtal franks te betalen.

Voor eerst vraag het ministerie een bestendig leger van *honderd duizend* mannen, verdeeld als volgt: voetvolk. 75,652; peerdenvolk,

7115; geschut, 15,505; genie, 2440, en 1400 verdeeld tusschen den troon en het bestuur.

Het jaarlijksche aandeel zal van 10,000 mannen op 15,000 verhoogd worden, dus 5000 *meer* die men aan den landbouw, de nijverheid en den koophandel onttrekken zal.

Daarenboven wil het ministerie eene reserve inrichten van *dertig duizent mannen*, genomen in den eersten ban der burgerwacht.

De miliciens zullen twee jaren en half gestadig moeten dienen, en daaraan driemaal elke keer voor eene maand opgeroepen worden.

Al wie voor het minst 1000 frans voor elk zijner zonen betalen kan, zal ze zien vrijstellen; maar die niet rijk genoeg is — en 't is het grootste getal — zal van zijne kinderen beroofd worden. Slechts zal men mogen eenen afslag geven op de bepaalde som, wanneer men verscheidene zonen vrij te koop kan heeft.

Het klein België zou dan gestadig, de reserve meêbegrepen, een leger onder de wapens hebben van *honderd dertig duizent mannen*, en behalve de schrikkelijke schade die hieruit zou ontstaan voor de families dergenen die er deel van maken, zouden de belastingen hooger en hooger stijgen.

Geheel dat soldaten-spel gaat met den staanden wetgevenden zitrijl voor den dag komen, en indien men overal dat tegen niet protesteert, indien men uit de vier hoeken des rijks geene petitieën zendt aan koning en Kamers om die verlandende militaire plaag van ons af te keeren, dan zal België op zijn pruisisch worden bestuurd. Ja, van de deftige houding der openbare denkwijze hangt het lot van dat oorlogsspel af.

En wij vragen het aan alwie ernstig nadenkt, waar toe kan ons al dat soldatengerek dienert? Waar toe kan het dienen? In den oorlog, die dreigende is tusschen Frankrijk en Pruisen, kunnen wij niets verrichten, en den dag dat wij ons zouden willen stellen tegen het leger van de eene of van de andere dezer mogendheden, zou er nutteloos veel belgisch bloed vergoten worden.

Wij begrijpen waarlijk de verbijndheid niet van ons gouvernement; de waarheden die wij hier hebben voor gehouden, zijn zoo klaar dat het genoeg is dezelve aan te duiden, opdat eenieder ze zou kunnen bestatigen. Niettemin gaan onze bestuurders verder en verder, en men zou wellicht gelooven dat ze gehoorzamen niet aan de eischen van de nationale belang maar wel aan het gebod van den vreedloofling namelijk van Engeland, hetwelk, in geval van

HET SINT NICOLAAS-FEEST.

(Vervolg en einde)

Wij behoeven aan deze levensbeschrijving weinig meer toe te voegen. Op één feit, dat wij er in missen, hoewel het nadrukkelijk vermeld staat in de schoone getijden van den H. Bisschop, omstreeks de 12e eeuw vervaardigd en voorkomende in bijna alle bijzondere Brevieren der Latijnsche kerk tot aan de 17e eeuw, zullen wij zoo aanstonds terugkomen. Vooraf echter willen wij nog een paar merkwaardige wonderdaden van den Heiligen mededeelen, welke wij in de oudste bronnen vinden opgeteekend, en welke dienen zoowel om het liefdadig karakter van den H. Bisschop meer te doen uitkomen, als om eenig licht te verspreiden over de eigenaardige vereering, hem in latere eeuwen betoond (1).

De stad Myra werd eens gedurende het leven van den H. Nicolaus met een' zwaren hongersnood geteisterd. Reeds had de goede Bisschop al de hulpmiddelen zijner liefdadigheid uitgeput, toen op zekeren dag eenige schepen, met graan geladen, de haven binnende liepen. Ongelukkiglijk echter konden zij niets van hunne lading uitlossen, daar de gezagvoerders last hadden, om de geheele lading ongeschonden in de keizerlijke schuren van Alexandrië over te brengen. Doch Nicolaus begaf zich aan boord en verzocht, dat slechts ieder schip eenige mudden graan aan de van honger stervende bevolking zou uitmiten, terwijl hij de verzekering gaf, dat hunne lading daardoor met geene enkele maat zou verminderen. Zoo ook

geschiedde het. Ieder schip stond iets van zijne lading af, en bracht dezelve niettemin in haar geheel te Alexandrië over.

Gedurende een' hevigen storm riepen eenige zeelieden de hulp in van den H. Nicolaus, van wiens wondermacht zij zoo veel geboord hadden. En ziet, op hetzelfde oogenblik verscheen hij hun als redder, en de storm bedaarde. Toen zij nu, aan land gekomen, naar zijne kerk gingen om hem te bedanken, erkenden zij den Heiligen zonder iemands aanwijzing, en hij zeide tot hen, dat zij hunne redding te danken hadden aan Gods barmhartigheid en hun geloovig vertrouwen, en niet aan zijne verdiensten.

Een huisvader, die gewoon was jaarlijks het feest van den H. Nicolaus luisterrijk te vieren, had het ongeluk zijn' eenigen zoon, die op zijn bevel van den feestdich was opgestaan om eene aalmoes aan een' bedelaar te gaan brengen, door den booze vermoord te vinden. Hij barst in jammerkreeten uit en klaagt zijne smart aan den H. Nicolaus. Deze verschijnt hem en verkrijgt, dat door een wonder van Gods almacht de ontziede zoon levend aan zijn' vader wordt teruggeschonken.

Drie knaapjes kwamen op zekeren dag, van vermoedens en honger uitgeput, te Myra aan en verzochten ter liefde van God en van den H. Nicolaus aan een' slager om huisvesting. Na hen eerst ruw van de deur te hebben afgewezen, werd de man door zijne vrouw opmerkzaam gemaakt, dat die drie kinderen wellicht geld bij zich zouden hebben. Hij roept hen dan terug, onthaalt hen aan zijne tafel en wijst hun eene plaats ter nachtrust aan. Toen echter de kinderen, na zich aan God en aan de bescherming van den H. Nicolaus aanbevolen te hebben, waren ingesluimerd, treedt de slager hun slaapvertrek binnen en vermoordt hen. In zijne teleurstelling, daar hij zijnen gelddorst niet bevredigd ziet en nu niet weet, wat hij met die drie vermoorde knaapjes

zal aanvangen, besluit hij hen kapot te hakken en in eene vleeschkuip te bergen. Natuurlijk was dit snood besluit volvoerd, of ziet, de H. Nicolaus verschijnt en toont den schier van schrik bezwijkenden wreedaard, dat hij kennis draagt van zijne euveldaad. De Heilige doet zich bij de vleeschkuip brengen, maakt het teeken des kruises over de verminakte lichaampjes en de drie knaapjes rijzen levend uit de tobbe op, den Bisschop zeggende, die hun het leven had weersgeschooten (1).

Thans moeten wij nog even melding maken van de merkwaardige bijzonderheid, waarop wij hier boven reeds doelden en waarvan ons de waarheid bevestigd wordt, niet alleen door het oude Brevier-verhaal en door de schoone lofzangen, welke zoowel in de Grieksche als in de Latijnsche kerk sedert eeuwen op den feestdag des Heiligen gezongen worden, maar bovendien door de getuigenissen der geloofwaardigste geschiedschrijvers (2) Wij bedoelen het onophoudelijk voortvloeyen eener welriekende olie uit de beenderen des Heiligen, zoo zelfs dat het marmier zijner grafteube er van doortrokken werd en zijne begraafplaatsen, — de eerste in de hoofkerk te Myra en de tweede in de H. Stephanuskerk te Bari, in het koninkrijk Napels, — met eene hemelsche geur vervuld werden. Toen in het jaar 1087 eenige ridders van Bari, die uit het Heilig Land over Antiochië en Myra

huiswaarts keerden, op laatgemelden plaats slechts vier kloosterlingen met de bewaking van het graf des Heiligen belast vonden en zij, of uit begeerte om het heilig gebeente zeiven te bezitten, of uit vrees om hetzelfde blootgesteld te laten aan het gevaar van door de Muzelmannen onthield te worden, besloten hadden hetzelfde met zich weg te voeren, — deden zij het graf openen en vonden er de beenderen des Heiligen in, drijvende in de welriekende olie. Met den diepsten eerbied en de grootste behoelzaamheid werden die kostbare relikwieën er uit genomen, ingescheept en, na eene allervoorspoedigste reis, behouden te Bari aan land gebracht, alwaar zij, met luisterrijke plechtigheid in de kerk bijgezet, het voorwerp werden eener algemeene en schitterende vereering. Terwijl de wonderbare geneeskraft der olie, welke ook daár uit het heilig gebeente bleef voortvloeyen, jaarlijks duizende pelgrims naar het graf des Heiligen heenvoerde, verspreide zich de roem zijner wonderen meer en meer onder alle volkeren. Grooter werd steeds het vertrouwen, dat overal in den goeden H. Nicolaus gesteld werd; doch naar evenredigheid zal ook de bijstand grooter geworden zijn welke hij aan allen verleende, die zijne voorbede bij God met vertrouwen afsmeekten.

De roem alzoo zijner wonderbare liefdadigheid, tijdens zijne leven en niet minder na zijne dood aan alle hulpehoevenden betoond, maakte den H. Nicolaus allengskens den lievelings Heilige des volks. Men bemide hem en, omdat men naar de wijze voorschriften der kerk omtrent de vereering der Heiligen ook trachten wilde hem bijzonder door de navolging zijner deugden te vereeren, zoo was men er ijverig op uit, om zijn leven en zijne daden te leeren kennen. Dit had van zelf ten gevolge, dat de Heilige het meest gekend werd in de hoedanigheden, waarin hij het meest had uitgemunt, en geen wonder dus, — dat de zeevarenden hem vereerden als hun'

(1) Men leze de navolgende voorvallen uitvoeriger in het *Passionaal Twintertst* ed. Antwerpen 1505, blad LXXXIX, of wel beknopter in de *Volks Almanak voor Ned. Kath.* 1856 bladz 107.

(1) Dit laatste voorval geeft de verklaring aan, waarom men den H. Nicolaus van oudsher ziet afgebeeld in bisschoppelijk gewaad met den myser op het hoofd en den staf in de linkerhand, terwijl hij met de rechterhand drie maakte kinderjes zegenet, welke uit eene tobbe oprijzen.

(2) Zelfs de strenge oordeelkundige Tillmont erkent de waarheid van dat feit, en het gezag van Baronius en andere niet minder geloofwaardige mannen, die getuigen, dat hetzelfde nog ten bannen tijde gezien werd, zal wel als geldig verdienen aangenomen te worden.